

længere ned? Jeg mente, at de københavnske Præster maatte følge Bevægelsen, men jeg kunde ikke mene det for Præsternes Vedkommende udenfor København og Frederiksberg. Jeg maatte mene, at der burde gøres noget for, at de ikke skulde komme saa langt ned som Nedskæringen krævede, hvis den skulde følges ganske automatisk efter Tjenestemandsløvens Forbillede. Jeg vil derfor ogsaa fastholde, at det er rigtigt, hvad der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, at jeg efter Overvejelse og efter Bekymring — det ærede Medlem Hr. Kammersgaard har ganske Ret i, at jeg er gaaet noget sukkende til Tanken om overhovedet at røre ved disse Lønninger — har ment først at maatte følge Hovedbevægelsen og derefter — og her er Hovedforskellen mellem de Talere, der har kritiseret Lovforslaget, og mig, der har fremsat det — gaa til en Afbødning af denne, fordi de blev stillet noget ubilligt, da Løven blev givet.

Naar man saa spørger, hvorfor jeg har valgt den her foreslaaede Fremgangsmaade for at naa til at afbøde eller delvis at afbøde Nedskæringens Resultat for denne Gruppe af Præster, er det, fordi der efter mit Skøn er god Grund til at vende sig hen til denne Egn af Lønningsomraadet. Hvad Købstadpræsterne angaar, er det jo saaledes, at Rigsdagen gennem tre Aar ved alle Partiernes Samstemning har ydet et Tilskud, som det ogsaa blev bemærket, til Præsterne i de otte største Købstæder som ekstraordinære Kontorholds- og Befordringsgodtgørelse. Jeg maatte formode, at dette kunde være Udtryk for, at man for Rigsdagens Vedkommende vedkender sig, at der var visse Forhold for visse Præster i Sammenligning med Kolleger paa Landet, som gjorde deres Stilling vanskeligere; jeg tænker her særlig paa Skattebyrden, som naturligvis ikke er ens for alle Købstæders Vedkommende, men som dog kan være meget trykkende selv i en lille By. Det laa da nær for mig, naar jeg tænkte paa, hvorledes Købstadpræsternes Nedskæring skulde afbødes, og naar denne Afbødning dog i nogen Maade skulde paralleliseres med Landsbypræsterne efter det foreliggende Lovforslag, — at den først, naar man naar et højere Forsørgertillæg, er fuldt afbødet, og at til sidst en mindre

Forøgelse er naaet —, at henvende mig samme Sted, som Rigsdagen havde gjort for disse otte Byers Vedkommende. Det er mig ikke muligt at se, af hvilken Grund man standsede her, hvilken rationel Begrundelse man havde for at standse ved disse otte Byers Præster. Navnlig er det mig ikke let at se, hvordan man vilde svare Menighedsraadene i de Byer, der har lige op ad det Folketal, man den Gang satte som Grænse for disse Tilskud, naar disse spørger: Skal ikke ogsaa vore Præster have dette Tilskud paa 600 Kr., bl. a. for at vi i disse Byer kan faa bedre Ansøgere frem, naar Embederne skal besættes? Det er jo nemlig velkendt for alle, at Købstadembederne bliver for lidt søgt, der kommer for faa Tilbud til Menighedsraadene at vælge imellem. Det laa altsaa nær for mig at gaa der hen, naar jeg skulde søge at faa Købstadpræsterne Nedskæring i alt væsentlig afbødet.

Det laa ogsaa nær for mig at vende mig til Boligsørgsmaalet for Landsbypræsterne Vedkommende. Købstadpræsterne skal som hidtil svare en Ottendedel af deres Grundløn, og de faar denne Afbødning, der er Tale om, gennem de nævnte 600 Kr., hvis Lovforslaget bliver ophøjet til Lov. For Landsbypræsterne Vedkommende har jeg søgt at indvinde det, der skulde afbalancere Nedskæringen, ved at gøre deres Boligfradrag mindre. Dette har vakt Betænkelighed baade hos det ærede Medlem Hr. Kammersgaard og hos det ærede Medlem Hr. Povlsen, og jeg kunde derfor have Lyst til at gøre et Par Bemærkninger om dette Spørgsmaal: Præstegaardene paa Landet. Det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Povlsen sagde, at det at eje en Præstegaard som Bolig og at have en smuk Have har sin store Værdi. Og det er utvivlsomt ganske rigtigt, at hvis man spurgte Præsterne, om de vilde undvære dette Gode, saa vilde de sige nej. Der knytter sig en hel Kreds af lykkelige Minder for en Præst til hans Præstegaard ude paa Landet. Men Sagen har jo netop ogsaa en anden Side, og det er uimodsigelig rigtigt, hvad jeg bemærkede, da jeg forelagde Sagen, at det er dog alligevel saaledes, at de store Boliger er en Vanskelighed, en stor Vanskelighed for Præsterne, de er dyre at opvarme, dyre at betjene. Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard gjorde